

Αριθμός
Εργασίας
ΕΛΛΑΣ 2173



PORT
PAYÉ
HELLAS

Αρ. Αδείας Έντυπο Κλειστό 1194/97

ΚΗΡΥΞ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν

ΑΡΙΘΜ. ΤΕΥΧ. 13

ΜΙΜΗΤΑΙ ΕΣΤΕ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' ΙΟΥΛΙΟΣ - ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1998

Διεύθυνσις Περιοδικοῦ
Κωνσταντινουπόλεως 22, 118 54 (ΡΟΥΦ) ΑΘΗΝΑΙ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἄριθμ. Ἐγκρ. Ἀποφάσεως 10893/95

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ : Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
Κωνσταντινουπόλεως 22, 118 54 (ΡΟΥΦ) ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛ. (01) 34.51.692- (01) 34.52.144

ΕΚΔΟΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
Συντάσσεται ὑπὸ Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς.

Ἐτησία συνδρομή: Ἐσωτερικοῦ, δρχ. 4.000
Ἐξωτερικοῦ, δολ. 50

Αἱ Συνδρομαὶ δύνανται νά κατατίθενται εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν, εἰς τὸν
Λογαριασμόν μεῖ ἀριθμ. 041/0045365-5

Παραγωγή: ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ Α.Β.Ε.Ε. Μεγ. Ἀλεξάνδρου 24 ΑΘΗΝΑΙ 104 36

ΤΑ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΣΕΒ. ΚΟΖΑΝΗΣ κ. ΤΙΤΟΥ



Τὴν 25ην Αὐγούστου ἐορτάσθησαν μεῖ κάθε λαμπρότητα τὰ ὀνομαστήρια τοῦ Σεβ. Κοζάνης κ. Τίτου καὶ ἔλαβον μέρος εἰς τὴν Πανηγυρικὴν λειτουργίαν ὁ Σεβ/τος Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος μετὰ ἱερέων ἐκ τῆς Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας, εὐχηθέντες ὑγείαν καὶ μακροήμερευσιν εἰς τὸν Σεβ/τον ἐπ' ἀγαθῶ τῆς στρατευομένης Γνησίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἀνωτέρω στιγμιότυπον ἀπὸ τὴν ἐορτὴν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίδες

1) Ἡ ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΙ ΑΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ	51
2) ΠΑΗΡΟΦΟΡΙΑΚΑ	55
3) ΙΣΧΥΡΟΤΑΤΟΝ ΡΑΠΣΜΑ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ ΝΕΟΕΙΚΟΝΟΜΑΧΩΝ	56
4) Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ	60
5) ΦΛΩΡΙΝΑΙΟΙ Ἡ ΣΕΡΑΦΕΙΜΙΚΟΙ;	61
6) ΚΑΤΑΡΓΕΙΤΑΙ Ο ΟΡΚΟΣ ΜΕ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΙΝ ΑΡ. 2601/98 ΤΟΥ Σ.τ.Ε	62
7) ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ	64

Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΚΑΙ ΛΕΙΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ⁽¹⁾

“ΧΑΙΡΟΙΣ ΜΕΤΑ ΘΕΟΝ Η ΘΕΟΣ, ΤΑ ΔΕΥΤΕΡΕΙΑ ΤΗΣ ΤΡΙΑΔΟΣ Η ΕΧΟΥΣΑ...”

(Ἁγ. Νικόδημος Ἄγιος, εἰς “Θεοτοκάριον”, Ἦχος πλ. Α΄)

Ἡ χάρις τῆς πανυπερευλογημένης ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας συνήγαγεν ἡμᾶς σήμερον εἰς τὸν ὁμώνυμον Ἱερὸν Ναὸν Τῆς ἵνα ἐορτάσωμεν καὶ πανηγυρίσωμεν τὴν Κοίμησιν Αὐτῆς καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς θείαν Αὐτῆς Μετάστασιν.

Σήμερον ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐορτάζει καὶ πανηγυρίζει τὴν Κοίμησιν τῆς Θεοτόκου καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς θείαν Μετάστασιν Αὐτῆς.

Σήμερον ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλλάς ἐορτάζει τὴν ἐορτὴν τῶν πανελλήνων. Διότι ὁλόκληρος ἡ Ἡπειρωτικὴ καὶ νησιωτικὴ Ἑλλάς ἔχει ἀφιερῶσει αὐτὸν τὸν μῆνα Αὐγούστον, εἰς τὴν Ἀειπαρθενον Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Σήμερον ὁλόκληρος ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ φάλλει μαζί μέ τούς Ἀγγέλλους:

“Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ἡμῶν καὶ ἐπάρθητε πύλαι αἰώνιοι καὶ ταύτην ὑπερκοσμίως ὑποδέξασθαι τὴν τοῦ ἀενάου φωτός Μητέρα”.

Σύμπας ὁ ὀρθόδοξος κόσμος ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ἔχει δοθῆ πρός ὑμνολογίαν τοῦ προσώπου τῆς Θεοτόκου ἡ ὁποία κατέχει **τά δευτερεῖα τῆς Ἁγίας Τριάδος**, κατὰ τὸν Ἁγ. Νικόδημον τὸν Ἀγιορείτην.

Ἡ πανορθόδοξος αὐτὴ Δοξολογία ξεχύθηκε καὶ συμπαρέσυρε καὶ χριστιανούς ξένων δογμάτων οἱ ὁποῖοι προσπαθοῦν νά τιμήσουν τὴν Θεοτόκον.

Σήμερον τὰ ἄνω τῆς κάτω συνεορτάζει. Σήμερον ἡ Ἐκκλησία ὡς θριαμβεύουσα καὶ στρατευομένη ἔχει δοθῆ εἰς θεσπεσίους ἐορταστικὰς ἐκδηλώσεις.

Συμμετέχοντας καὶ ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ καὶ πῆλινοι ἅς φελίσωμεν μετὰ τῶν ἀγγέλων καὶ πάντων τῶν ἁγίων ὕμνους πρός τὴν Πάναγνον καὶ Ἀειπαρθενον Θεοτόκον, τὴν Μητέρα τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡμῶν τῶν

χριστιανῶν, τὴν ὑψηλοτέραν τῶν οὐρανῶν καὶ καθαρωτέραν λαμπηδόνων ἡλιακῶν.

Ἐάν αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι ἔζησαν τὴν **θέωσιν** ἐδυσκολεύοντο καὶ δέν ἀποτολμοῦσαν νά ὁμιλήσουν περὶ τῆς σημερινῆς ἐορτῆς τῆς Θεοτόκου, πῶς ἀποτολμῶμεν ἡμεῖς οἱ ὁποῖοι ἀκόμη δέν γνωρίζομεν τί σημαίνει **θέωσις**;

Μόνον Ἀπόστολοι καὶ μεγάλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας θά ἠδύναντο νά ἀποδώσουν τὴν σημασίαν τῆς ἀποστολῆς τῆς Θεοτόκου, τὰ βιώματά της καὶ τὴν συμβολὴν της εἰς τὸ ἀπολυτρωτικὸν ἔργον τοῦ Θεοῦ.

Μόνον Ἱεράρχαι τῆς ἀγιότητος τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν θά ἠδύναντο νά μᾶς παρουσιάσουν τὴν προσωπικότητα τῆς Θεοτόκου.

Μόνον ἓνας Μέγας Ἀθανάσιος, ἓνας Μέγας Φώτιος, ἓνας Κύριλλος, ἓνας Μάξιμος ὁμολογητῆς, ἓνας Ἰωάννης Δαμασκηνός, ἓνας Γρηγόριος Παλαμᾶς καὶ τόσοι ἄλλοι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας αὐτοῦ τοῦ ὕψους τῆς **θεοποιημένης ζωῆς των** θά ἦσαν κατάλληλοι νά ἀνέλθουν εἰς τὸν ἱερὸν ἄμβωνα καὶ νά συγκινήσουν ψυχὰς καὶ νά παρουσιάσουν εἰς ἡμᾶς τούς γήινους τὴν ὑπερκόσμιον καὶ θείαν διάστασιν τῆς ζωῆς τῶν βιωμάτων καὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς Θεοτόκου.

Ἅγιοι Ἀπόστολοι, Ἅγιοι Πατέρες ἐνισχύσατέ μας, βοηθήστε μας νά ἐννοήσωμεν καὶ νά κατανοήσωμεν τὰ θεῖα καὶ ὑπερφυῆ καὶ οὐράνια αὐτὰ νοήματα τὰ ὁποῖα ἔζησαν καὶ ἐβίωσαν, ὅσοι ἀπῆλυσαν **τὴν μεταμόρφωσιν τῆς θεώσεως**.

Ἡ σημερινὴ ἐορτὴ τῆς Παναγίας ἔχει καθιερωθῆ ἐπισήμως μέ διαταγὴ τοῦ αὐτοκράτορος Μαυρικίου τέλη τοῦ ἔκτου αἰῶνος, 582 - 602.

Ἡ ἐορτὴ αὐτὴ ἦτο μία πηγαία ἐκδήλω-

(1) Ἀποσπάσματα ὁμιλίας ἀπὸ τὴν ἐορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου.

σις εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Θεοτόκου καὶ Θεομήτορος ὑπὸ τῆς συνειδήσεως τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ ἡμεῖς σήμερον κληρονόμοι αὐτῆς τῆς μεγάλης πνευματικῆς κληρονομιάς, μιᾶς κληρονομιάς πού τὰ γεωγραφικά της σύνορα καὶ αἱ γεωγραφικά της διαστάσεις ξεπερνοῦν τὸν ὑλικὸν τοῦτον κόσμον καὶ προεκτείνονται εἰς τὸν ὑπερκόσμιον καὶ αἰώνιον ἐκείνον ἄυλον καὶ πνευματικὸν κόσμον, ἀξίζει νὰ ἀγωνισθῶμεν δι' αὐτὴν τὴν πνευματικὴν κληρονομίαν τὴν ὁποῖαν μᾶς ἄφησαν οἱ πνευματικοὶ γονεῖς μας. Εἶναι δική μας ἐφ' ὅσον καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν ὅτι εἴμεθα παιδιὰ τους. Ἄς ἀπολαύσωμεν τοὺς καρπούς της.

Ὡς μέλη τοῦ Αὐτοῦ Σώματος ἦτοι τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ ἔχωμεν τὴν αὐτὴν συνείδησιν μέ τοὺς πνευματικούς μας Πατέρες, διὰ νὰ διαπιστώνεται ὅτι ἔχομεν συγγένειαν πνευματικὴν ἐξ “αἵματος” μετ' αὐτῶν καὶ μᾶς ἀξίζει αὐτὴ ἡ κληρονομιά.

Ἡ Θεοτόκος ὑπῆρξεν, καὶ εἶναι τὸ σημαντικώτερον πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἐχρησιμοποίησεν ὁ Θεὸς κατὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν προαιωνίων σχεδίων του, διὰ τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ ἀνθρώπου.

“Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν πρὸ αἰῶνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς. (ψαλμ. 73, 12).

Τὸ θεϊκὸν σχέδιον τὸ ὁποῖον ἐγνωστοποίησεν ὁ Θεὸς εἰς τοὺς Ἁγίους Του εὐρίσκεται ὀλόκληρον μέσα εἰς τὸ βιβλίον του, ἦτοι τὴν Ἁγίαν Γραφήν. Ἐκεῖ λοιπὸν θὰ βροῦμε ὅ,τι περιλαμβάνει τὸ ἀπολυτρωτικὸν σχέδιον τοῦ Θεοῦ ἦτοι: Πρόσωπα, πράγματα καὶ καταστάσεις.

Ὅλα τὰ γνωστοποιεῖ ὁ Θεὸς καὶ γιὰ ὅλα προλέγει ποῖος θὰ εἶναι ὁ ρόλος των.

Ἔτσι καὶ διὰ τὴν Θεοτόκον εἰς ὀλόκληρον τὴν Παλαιάν Διαθήκην θὰ εὐρωμεν κατάσπαρτον τὴν παρουσίαν της συμβολικῶς καὶ προφητικῶς.

Ἡ Θεοτόκος ἦτο γνωστὴ εἰς τοὺς Προφήτας καὶ πατριάρχας πρὶν ἀκόμη ἔλθῃ εἰς τὸν κόσμον. Τὴν προεφήτευσαν πρὶν τὴν γνωρίσουν, μίλησαν γι' αὐτὴν χωρὶς νὰ

τὴν ξέρουσαν πολλοὺς αἰῶνας πρὶν. Καὶ ὅλα αὐτὰ διότι ὁ Θεὸς ἔβαζε εἰς τὸν νοῦν των καὶ εἰς τὸ στόμα των τὰ μέλλοντα συμβαίνειν.

Ὅχι μόνον οἱ προφῆτες ὠμίλησαν διὰ τὴν Θεοτόκον ἀλλὰ πρωτίστως ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς προμηνύει τὴν ἔλευσιν τῆς Θεοτόκου, καὶ τοῦτο ἐγένετο κατὰ τίς πρῶτες ἡμέρες τῆς ζωῆς τῶν πρωτοπλάστων εἰς τὸν παράδεισον.

Ὅπως ἐνθυμούμεθα, μετὰ τὴν παράβασιν τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὕας, ὁ Θεὸς ἀπευθυνόμενος εἰς τὸν ὄφιν, εἶπε: “...ἔχθραν θήσω ἀνά μέσον σοῦ καὶ ἀνά μέσον τῆς ΓΥΝΑΙΚΟΣ, καὶ ἀνά μέσον τοῦ σπέρματός σου καὶ ἀνά μέσον τοῦ σπέρματος ΑΥΤΗΣ. Αὐτός σοῦ τηρήσει κεφαλὴν καὶ σύ τηρήσης αὐτοῦ πτέρναν...”. (Γέν. Γ' 13-15)

Διὰ τῆς λέξεως “γυναικός” ὁ Θεὸς ἀναφέρεται προφητικῶς εἰς τὴν Θεοτόκον.

Ἐπίσης διὰ τῆς φράσεως, “...καὶ ἀνά μέσον τοῦ σπέρματος Αὐτῆς...” ὁ Θεὸς προφητεύει τὴν γέννησιν τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξ Αὐτῆς τῆς “γυναικός” ἦτοι τῆς Θεοτόκου.

Ἄλλαι συμβολικαὶ προεικονίσεις τῆς Θεοτόκου εἰς τὴν Παλαιάν Διαθήκην εἶναι αἱ κάτωθι σημαντικώτεροι.

1. Ἡ ΒΑΤΟΣ ἡ φλεγόμενη καὶ μὴ κατακαιομένη (Ἐξοδ. Γ' 1-6).

2. Ἡ ΚΛΙΜΑΞ ἢν εἶδεν ὁ Ἰακώβ ὅπου ἄγγελοι ἀνέβαινον καὶ κατέβαινον (Γέν. ΚΗ' 12).

3. Ἡ ΕΡΥΘΡΑ ΘΑΛΑΣΣΑ (Ἐξοδ. Ι' 19, ΙΓ' 18), (Ἐξοδ. ΙΔ' 29).

4. Ἡ ΣΚΗΝΗ ΤΟΥ ΜΑΡΤΥΡΙΟΥ (Ἐξοδ. ΚΕ', ΚΖ').

5. Ἡ ΚΙΒΩΤΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ ὅπου εἶχε τὸν Νόμον ἦτοι τίς 10 ἐντολές τοῦ Θεοῦ “γεγραμμένας τῷ Δακτύλῳ τοῦ Θεοῦ” εἰς τὰς δύο πλάκας (Ἐξοδ. ΛΑ' 18).

6. Ἡ ΣΤΑΜΝΟΣ ἢ περιέχουσα τὸ ΜΑΝΝΑ (Ἐξοδ. ΙΣΤ' 33).

7. Ἡ ΡΑΒΔΟΣ ΤΟΥ ΑΑΡΩΝ ἢ βλαστήσασα (Ἀριθ. ΙΖ' 1-10).

8. Ἡ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΩΝ ΑΡΤΩΝ (Λευϊτ.

ΚΔ' 6).

9. Η ΠΕΤΡΑ ἐξ ἧς ἔτρεξεν ὕδωρ (Ἔξοδ. ΙΖ' 6).

10. Ο ΠΟΚΟΣ τοῦ Γεδεών, (Κριτ. ΣΤ' 36-40).

11. Η ΛΑΒΙΣ μέ τόν ΑΝΘΡΑΚΑ (Ἡσαΐα ΣΤ' 6).

12. Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ ἡ ἐν γαστρὶ ἔχουσα (Ἡσαΐα Ζ' 14).

13. Η ΚΑΜΙΝΟΣ μέ τούς τρεῖς παῖδας (Δανιήλ Γ' 25).

14. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ (παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου...) (Ψαλμ. 44, 10).

15. Ο ΟΡΘΡΟΣ "τίς Αὐτή ἡ ἀναβαίνουσα ὡς ὄρθρος" (Ἄσμ. Ἄσμ. ΣΤ' 10).

16. Τό ΟΡΟΣ ἐξ οὗ ἐτμήθη ΛΙΘΟΣ ἄνευ χειρὸς (Δανιήλ Β' 34).

17. ΡΙΖΑ (τοῦ Ἰεσσαί) (Ἡσ. ΙΑ', 1-10).

18. Η ΠΥΛΗ ἦν εἶδεν ὁ Ἰεζεκιήλ.

"... ἡ πύλη αὐτή κεκλεισμένη ἔσται, οὐκ ἀνοιχθήσεται καὶ οὐδεὶς μὴ διέλθῃ δι' αὐτῆς, ὅτι Κύριος ὁ Θεός Ἰσραὴλ εἰσελεύσεται δι' αὐτῆς καὶ ἔσται κεκλεισμένη..." (Ἰεζεκιήλ ΜΔ' 2).

Ἀποφητὶ καὶ θορύβου δίχα παντός συντελοῦνται τά τῆς ἀληθοῦς θεότητος ἔργα, μᾶς διδάσκει ὁ Ἅγιος Κύριλλος.

Ὁ δὲ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς ἐξηγεῖ:

"... ὅτε δὲ ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου ἐξαπέστειλεν ὁ Θεός τόν Υἱόν Αὐτοῦ γενόμενον ἐκ γυναικὸς γενόμενον ὑπὸ νόμον ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολαύωμεν" (Γαλάτ. Δ' 4,5).

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός λέγει:

"Συνηγωνίζοντο οἱ αἰῶνες μεταξύ των εἰς ποῖον ἦτο προφητευμένον να γεννηθῆ ἡ Θεοτόκος".

Ἡ ἀρχὴ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ προαιωνίου σχεδίου τοῦ Θεοῦ διὰ τό ἀπολυτρωτικόν ἔργον τῆς ἀνθρωπότητος ἀρχίζει μέ τὴν Γέννησιν τῆς Θεοτόκου. Δι' αὐτό ἡ Ἐκκλησία φάλλει: "... ἡ γέννησίς σου Θεοτόκε χαράν ἐμήνυσε πάσει τῇ οἰκουμένη ἐξ οὗ γὰρ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης Χριστός ὁ Θεός ἡμῶν...". (Απολυτίκιον τῆς Γεννήσεως τῆς Θεοτόκου).

Ἡ Θεοτόκος ἀπὸ μικρῆ ἀφιέρωσεν ὁλόκληρον τὴν προσωπικὴν τῆς, ἰδιωτικὴν καὶ δημοσίαν ζωὴν, εἰς τό ἔργον τοῦ Θεοῦ καὶ υἱοῦ Αὐτῆς.

Ἀπὸ τριῶν ἐτῶν, κατὰ τὴν παράδοσιν, εἰσέρχεται εἰς τόν Ναόν ὅπου ἀργότερα δέχεται τόν Εὐαγγελισμόν ὑπὸ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ, ὅστις τῆς λέγει: "Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καὶ δύναμις Ἵψίστου ἐπισκιάσει σοι, διό καὶ τό γενόμενον ἐξ σοῦ, Ἅγιον κληθήσεται Υἱός Θεοῦ". (Λουκ. Α' 35). Καὶ ἡ Παναγία μέ ταπεινώσιν ἀπαντᾷ:

"... Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατὰ τό ρῆμα σου... (Λουκ. Α' 38) "Ἀπό τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί" (Λουκ. Α' 48).

Ἐννέα μῆνες μετὰ τόν Εὐαγγελισμόν ἐπληρώνεται ἡ προφητεία τοῦ Ἡσαΐα (Κεφ. Ζ' 14). "Ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται Υἱόν καὶ καλέσουσι τό ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ ὃ ἔστι μεθερμηνευόμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός".

Καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς βεβαιώνει: "... ὅτε δὲ ἦλθε τό πλήρωμα τοῦ χρόνου ἐξαπέστειλεν ὁ Θεός τόν Υἱόν Αὐτοῦ γενόμενον ἐκ γυναικὸς γενόμενον ὑπὸ νόμον ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολαύωμεν" (Γαλάτ. Δ' 4,5).

Ἡ προσωνομία ΘΕΟΤΟΚΟΣ προῆλθεν διότι ἡ σύλληψις ἐγένετο διὰ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΑΓΙΟΥ καὶ ὁ Γεννηθεὶς ἦτο Θεϊκῆς Ὑποστάσεως, ἦτο δηλαδή τό δεύτερον πρόσωπον τῆς Τριαδικῆς Θεότητος.

Δηλαδή ἡ Θεϊκὴ φύσις καὶ ἡ ἀνθρώπινος φύσις ἠνώθησαν, ὑποστατικῶς, εἰς τό Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀτρέπτως, ἀναλλοιώτως, ἀσυγχύτως καὶ ἀδιαιρέτως, συμφώνως πρὸς τὴν Δογματικὴν διατύπωσιν τῆς Ἁγίας Δ' Οἰκουμένης Συνόδου, (451 μ.Χ.).

Ἁγιογραφικῶς δὲ ἡ προσωνομία ΘΕΟΤΟΚΟΣ βεβαιώνεται εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν, Κ.Δ., εἰς τὴν προσφώνησιν τῆς Ἐλισάβετ ὅταν τὴν ἐπεσκέφθη ἡ Παναγία εἰς τὴν Ὀρεινὴν:

“...καί πόθεν μοι τοῦτο ἵνα ἔλθῃ ἡ ΜΗΤΗΡ τοῦ ΚΥΡΙΟΥ μου πρὸς με;” (Λουκ. Α΄ 43).

Ἐφ’ ὅσον λοιπόν ὁ Γεννηθεὶς ἦτο τέλειος Θεός καὶ τέλειος ἄνθρωπος μέ θεϊκόν Πρόσωπον, ὅπως εἴπωμεν τότε καὶ ἡ γεννησασα Αὐτόν ὅπωςδὴποτε ἦτο ΘΕΟΤΟΚΟΣ.

Θεϊκὴ ἢ Σύλληψις, Θεϊκὴ ἢ Κύησις, Θεϊκὴ καὶ ἡ γέννησις. Ἐξ αὐτῶν φαίνεται τὸ Ἄειπάρθενον Αὐτῆς καὶ ἡ ὀνομασία ΘΕΟΤΟΚΟΣ.

Κατὰ τὴν Σύλληψιν παραμένει Παρθένος. Κατὰ τὴν Κύησιν παραμένει Παρθένος. Κατὰ τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ παραμένει Παρθένος.

Ἰπηρετεῖ εἰς ὅλον τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ: Εἰς τὴν ΥΠΑΠΑΝΤΗΝ. Εἰς τὴν ΒΑΠΤΙΣΙΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Παρίσταται εἰς ὀλόκληρον τὸ ἀπολυτρωτικόν ἔργον τοῦ Θεοῦ καὶ Δημιουργοῦ αὐτῆς καὶ ὡς μητέρα κατὰ τὸ ἀνθρώπινον. Εἰς τὰ θαύματα καὶ τὰ κηρύγματα καὶ εἰς ὀλόκληρον τὴν δημοσίαν καὶ ἰδιωτικὴν ζωὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ εἰς τὰ ΠΑΘΗ διὰ τὴν λύτρωσιν τοῦ ἀνθρώπου.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΤΑΥΡΩΣΙΝ,
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ,
ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΝΑΛΗΨΙΝ,
ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ.

Μετά τὴν Πεντηκοστὴν Γραφικῶς δὲν πληροφοροῦμεθα περὶ τῆς Θεοτόκου. Ἡ Κοίμησις Αὐτῆς σύμφωνα μέ τὴν παράδοσιν ἐπῆλθεν ὅταν ἦτο 59 ἢ 63 ἐτῶν.

Ἡ Θεοτόκος τόσον ἐν ζωῇ ὅσον καὶ μετά τὴν Κοίμησίν της δὲν ἔπαυσεν νά συνδέεται μέ τούς Χριστιανούς καὶ νά τούς προστατεύῃ καθὼς καὶ μέ ὅλην τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ἀφοῦ ὡς γνωρίζομεν ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ εἶναι ταυτοχρόνως ἠνωμένη εἰς ἓνα Σῶμα ὡς θριαμβεύουσα καὶ στρατευομένη.

Ἡ Παναγία εἶναι ἡ μητέρα ὄλων τῶν χριστιανῶν καὶ προστάτις αὐτῶν.

Ἡ παράδοσις θέλει τὴν Θεοτόκον ὅτι ἐπεσκέφθη τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ τὸ ἀφιέρωσεν εἰς τούς Μοναχούς. Ἡ τιμὴ πρὸς τὸ πρόσωπον τῆς Θεοτόκου, ἔχει λάβει πα-

γκόσμιον διάστασιν εἰς ὅλον τὸν Χριστιανικόν κόσμον.

Ἡ Κωνσταντινούπολις θεωρεῖται ὡς Πόλις τῆς Θεοτόκου. Τὸ ὄνομά της Μ.Α.Ρ.Ι.Α.Μ.(*) δίδεται εἰς ἄνδρας καὶ γυναῖκας ὄλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων, ἀπὸ ἀπλούς λαϊκούς πολίτας, ἕως ἄρχοντας καὶ βασιλεῖς.

Ἐχουν κτισθῆ ἀμέτρητοι ναοὶ καὶ μοναὶ ἐπ’ ὀνόματί της. Τὰ ἄπειρα θαύματα τῆς Θεοτόκου μαρτυροῦν τὴν ζωντανὴν παρουσίαν της εἰς τὸν κόσμον αὐτόν.

Τὸ ἔθνος μας ἔχει ἰδιαιτέραν σχέσιν μέ τὴν Θεοτόκον, καθ’ ὅλην τὴν ἱστορίαν αὐτοῦ καὶ ἰδιαιτέρως κατὰ τὴν Ἐθνικὴν μας παλιγγενεσίαν ἣτις κατὰ θεῖαν οικονομίαν συνέβη τὴν 25ην Μαρτίου τὸ 1821, Ἐθνικὴν ἑορτὴν ὄλων τῶν Ἑλλήνων ἀπαταχοῦ τῆς γῆς.

Ὁ μὴν Αὐγούστος εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τὴν Παναγίαν καὶ Ἄειπάρθενον Θεοτόκον.

Ἡ Θεοτόκος ὡς μέλος τῆς θριαμβεύουσας Ἐκκλησίας συνεχεῖ καὶ σήμερον καὶ πάντοτε νά πρεσβεύῃ δι’ ἡμᾶς τὰ στρατευμένα μέλη τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς τὸν Θεόν καὶ υἱόν της, ἵνα μᾶς διατηρῇ ἠνωμένους μέ τὸ Σῶμα τῆς Ἀληθοῦς καὶ Γνησίας Ὁρθοδόξου στρατευομένης Ἐκκλησίας διὰ νά φθάσωμεν κάποτε καὶ εἰς τὴν θριαμβεύουσαν ὅπου ἐκεῖ ἠνωμένοι μετά τοῦ Θεοῦ θά ζῶμεν αἰωνίως, Ἀμήν. Γένοιτο.

Δι’ αὐτὸ ἡ βαθεῖα συνειδησις τοῦ ὀρθοδόξου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας ψάλλει:

“Ἐν τῇ γεννήσει τὴν Παρθεनीαν ἐφύλαξας ἐν τῇ κοιμήσει τὸν κόσμον οὐ κατέλειπες ΘΕΟΤΟΚΕ μετέστης πρὸς τὴν Ζωὴν Μήτηρ ὑπάρχουσα τῆς Ζωῆς καὶ ταῖς πρεσβείαις ταῖς σαῖς λυτρουμένη ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν”.

(Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως 15 Αὐγούστου).

(*) Κατὰ τὸν Ἅγιον Νικόδημον τὸν Ἁγιορείτην τὸ ὄνομα ΜΑΡΙΑΜ, ἐρμηνεύεται ὡς ἐξῆς: Μ=μόνη, Α=αὐτή, Ρ=ρύσσεται, Ι=ἰοῦ, Α=ἅπαντας, Μ=μισοκάλου.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΚΑ

*Τοῦ Ἀγορείτου Μοναχοῦ
Βησσαρίωνος Κατουνακιώτου*

Εἰς τό 21ον φύλλον Ἀπριλίου - Ἰουνίου τῆς ἐφημερίδος “Πειραιϊκή Ἐκκλησιαστική Ἀγγελία”, τήν ὁποίαν ἐκδίδει ὁ τέως ὀρθόδοξος Μητροπολίτης Πειραιῶς καί νῦν αἰρετικός μοναχός Νικόλαος, καί εἰς τήν 3ην σελίδα ἀνέγνωμεν: “ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΙΑ Ἡ Ἱερά Μητρόπολις Πειραιῶς καί Νήσων διαμαρτύρεται: Διά ποῖον λόγον δέν ἐτέθη ἡ εἰκὼν τῆς ἐκ τοῦ Τάφου Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου εἰς τό Περιοδικόν “ΚΗΡΥΞ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ” τοῦ μηνός Ἀπριλίου;”. Ἡ ἀνωτέρω διαμαρτυρία σημαίνει παραφροσύνη, διότι ὁ κ. Νικόλαος εἶναι εἷς ἐκ τῆς διμελοῦς ἐποπτευούσης ἐπιτροπῆς τοῦ περιοδικοῦ Κ.Γ.Ο., συνεπῶς εἰς ἑαυτόν διαμαρτύρεται; Τοῦτο εἶναι παντελῶς ἐξωφρενικόν. Ἄλλ’ ὡς διαπιστώνεται, τινές ἄλλοι (Μάξιμοι, Ἐλευθέριοι, οἵτινες ξεφουρνίζουν

κάθε λίγο καί νέους “Δεσποτάδες”), διευθετοῦν καί τά τοῦ Κήρυκος (= περιοδ. Κ.Γ.Ο.) καί ὁ Νικόλαος, ἀπλῶς καί μόνον, ἔχει τόν τίτλον τοῦ ἐπόπτου.

Εἰς τό αὐτό φύλλον τῆς προειρημένης ἐφημερίδος καί εἰς τήν 1ην σελίδα ὁ κ. Νικόλαος καταφέρεται καί κατηγεῖ τόν φλωρινικόν “Μητρ/την” Ἀχαΐας κ. Καλλίνικον, ἐπειδὴ ὁ δεύτερος πολεμεῖ τήν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ταύτην ὁμως τήν κατήχησιν, θά ἔπρεπε πρωτίστως ὁ κ. Νικόλαος, νά ποιήσῃ εἰς τήν προΐσταμένην του ἀρχήν, ἦτοι: Μάξιμον - Νεόφυτον - Στέφανον - Ἐλευθέριον καί εἰς τόν συλλειτουργόν του, ὅστις φέρει τόν τίτλον τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ἀλλ’ ὑπακούει ὡς ἀρχάριος ὑποτακτικός εἰς τόν αἰρετικόν μοναχόν Ἀνδρέαν. Ἀλλά τοιοῦτόν τι δέν ἀποτολμᾷ!

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΝ ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΠΥΡΓΕΤΟΝ ΛΑΡΙΣΗΣ



Εἰς τόν ἐορτάζοντα Ἱ. Ναόν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, Πυργετοῦ Λαρίσης, ἐτελέσθη λαμπρά πανήγυρις ὑπό τοῦ Μητροπολίτου Φθιώτιδος κ. Θεοδοσίου μετὰ τῶν Ἱερέων τῆς περιοχῆς καί πλήθους προσκυνητῶν οἱ ὁποῖοι προσῆλθον ἵνα τιμῆσωσιν τήν Ἀειπάρθενον Θεοτόκον ἀπ’ ὅλην τήν Θεσσαλίαν καί ἄλλας περιοχάς. Ἀνωτέρω στιγμιότυπον ἀπ’ τήν περιφορὰν τῆς σεβασμίας εἰκόνας τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου μετὰ τήν Θεῖαν Λειτουργίαν.

Διακρίνεται ὁ Σεβ/τος κ. Θεοδοσίος ὅστις καί ὠμίλησε ἐπικαίρως περί τῆς Θεοτόκου.

ΙΣΧΥΡΟΤΑΤΟΝ ΡΑΠΙΣΜΑ

ΑΙ ΕΥΧΑΙ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ ΝΕΟΕΙΚΟΝΟΜΑΧΩΝ

Ὁ Μέγας οὐρανοφάντωρ Βασίλειος ἐκτός ἀπό τούς λόγους του διά τῶν ὁποίων δίδει ἀποστομωτικές ἀπαντήσεις εἰς τά αἰρετικά φρονήματα τῶν νεοεικονομάχων *δίδει καί ἰσχυρότατον ράπισμα*, πρὸς αὐτούς μήπως συνέλθουν, διά τῶν Ἁγίων του εὐχῶν εἰς τὴν θείαν Λειτουργίαν ἢ ὁποία εἶναι ἰδική του σύνθεσις, ἢ γνωστή ὡς: *“Ἡ Θεία Λειτουργία τοῦ Μεγάλου Βασιλείου”*.

Αἱ περισσότεραι εὐχαὶ τῆς Θείας Λειτουργίας τοῦ ἁγίου Βασιλείου ἀπευθύνονται πρὸς τό πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Πατρός. Τρεῖς ἐξ αὐτῶν μᾶς δίδουν ἀπαντήσεις ὅτι τό πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Πατρός ἐνεφανίσθη δι’ ὄραμάτων εἰς τούς προφήτας ΣΥΜΒΟΛΙΚΩΣ. Ὁ δέ Μέγας Βασίλειος ἀπευθύνεται διά τῶν εὐχῶν αὐτῶν πρὸς τό πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Πατρός.

Εἰς τὴν πρώτην εὐχὴν φαίνεται ὅτι ὁ προφήτης Ἡσαΐας εἶδεν τόν Θεόν Πατέρα εἰς τό ὄραμά του μέ τά Σεραφεῖμ καί τās ἐξ πτέρυγας καί ὁ Ἅγιος τόν προσφωνεῖ τρεῖς φορές “Πατέρα”. (Ἡσ. ΣΤ’ 1-13).

Εἰς τὴν δευτέραν εὐχὴν ὁ Ἅγιος τόν ἀποκαλεῖ 4 φορές *Πατέρα*. Καί ἀπευθυνόμενος πρὸς τόν Θεόν Πατέρα τοῦ λέγει: *“Προφήτας ἐξαπέστειλας”, “Ελάλησας ἡμῖν διά στόματος τῶν δούλων σου τῶν προφητῶν”, “Ὅτε δέ ἦλθε τό πλήρωμα τῶν καιρῶν, ἐλάλησας ἡμῖν ἐν αὐτῷ τῷ Υἱῷ σου”,* καί ἐν συνεχείᾳ τόν προσφωνεῖ ὡς *“Πατέρα”* τέσσερις φορές.

Εἰς τὴν τρίτην εὐχὴν καθὼς καί εἰς τό τέλος τῆς δευτέρας εὐχῆς ἀναφέρεται εἰς τὴν Ἀνάστασιν: *“καί κατελθὼν διὰ τοῦ Σταυροῦ εἰς τόν Ἄδην... ἔλυσε τās ὀδύνας τοῦ θανάτου καί Ἀναστάς τῇ τρίτῃ*

ἡμέρα...”

Εἰς δέ τὴν τρίτην ἀναφέρει... *“...Τῆς τριημέρου Ταφῆς, τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως...”*.

Εἰς τās ἐν λόγῳ τρεῖς εὐχὰς τοῦ Μεγ. Βασιλείου ὑπογραμμίζομεν καί ὀρισμένας ἀνθρωπομορφικὰς ἐκφράσεις καίτοι τόν ἀναφέρει *“ἀπερίγραπτον”*.

Εἰς τὴν πρώτην εὐχὴν: “ὁ καθήμενος ἐπὶ θρόνου δόξης”.

Εἰς τὴν δευτέραν εὐχὴν:

“...πλάσας γὰρ τόν ἄνθρωπον, χοῦν λαβὼν ἀπὸ τῆς γῆς...”.

“...οὐδέ ἐπελάθου ἔργου χειρῶν σου...”.

“...ὁ ὢν ἐν τοῖς κόλποις σοῦ τοῦ Θεοῦ καί Πατρός...”.

“...ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλοσύνης σου ἐν ὑψηλοῖς...”.

Εἰς τὴν τρίτην εὐχὴν: “... τῆς ἐκ δεξιῶν σοῦ τοῦ Θεοῦ καί Πατρός καθέδρας...”.

Εἰς τὴν συνέχειαν παραθέτομεν τās τρεῖς αὐτάς εὐχὰς ἀπὸ τὴν θείαν λειτουργίαν τοῦ Μεγ. Βασιλείου, τονίζοντες καί ὑπογραμμίζοντες τά ἀνωτέρω συγκεκριμένα σημεῖα ποῦ ἀναφέρομεν, διά νά προσεχθοῦν καλύτερον.

ΕΥΧΑΙ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ

Ὁ ἱερεὺς

Ἄνω σχῶμεν τās καρδίας,
(ὑψῶν τās χεῖρας του).

Ὁ χορός.

Ἔχομεν πρὸς τόν Κύριον.

Ὁ ἱερεὺς

Εὐχαριστήσωμεν τῷ Κυρίῳ

Ὁ χορός.

Ἄξιον καί δίκαιον ἐστὶ προσκυνεῖν Πατέρα Υἱόν καί Ἅγιον Πνεῦμα, Τριάδα ὁμοούσιον καί ἀχώριστον.

Ὁ ἱερεύς μυστικῶς

Ὁ Ὄν, Δέσποτα, Κύριε Θεέ, **Πάτερ Παντοκράτωρ**, προσκυνητέ, ἄξιον ὡς ἀληθῶς, καί δικαίον, καί πρόπον τῇ μεγαλοπρεπείᾳ τῆς ἀγιωσύνης σου, σέ αἰνεῖν, σέ ὑμνεῖν, σέ εὐλογεῖν, σέ προσκυνεῖν, σοί εὐχαριστεῖν, σέ δοξάζειν τόν μόνον ὄντως ὄντα Θεόν, καί σοί προσφέρειν ἐν καρδίᾳ συντετριμμένη καί πνεύματι ταπεινώσεως τήν λογικήν ταύτην λατρείαν ἡμῶν ὅτι σύ εἶ ὁ χαρισάμενος ἡμῖν τήν ἐπίγνωσιν τῆς σῆς ἀληθείας. Καί τίς ἰκανός λαλῆσαι τάς δυναστείας σου; ἀκουστάς ποιῆσαι πάσας τάς αἰνέσεις σου; ἢ διηγῆσασθαι πάντα τά θαυμάσιά σου, ἐν παντί καιρῷ; Δέσποτα τῶν ἀπάντων, Κύριε οὐρανοῦ καί γῆς, καί πάσης κτίσεως ὀρωμένης τε καί οὐχ ὀρωμένης, ὁ καδήμενος ἐπὶ θρόνου δόξης, καί ἐπιβλέπων ἀβύσσους, ἀναρχε, ἀόρατε, ἀκατάληπτε, ἀπερίγραπτε, ἀναλλοιώτε, ὁ Πατήρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ μεγάλου Θεοῦ, καί Σωτήρος, τῆς ἐλπίδος ἡμῶν ὅς ἐστιν εἰκὼν τῆς σῆς ἀγαθότητος, σφραγὶς ἰσότυπος, ἐν ἑαυτῷ, δεικνύς. **Σέ τόν Πατέρα**, Λόγος ζῶν, Θεός ἀληθινός, ἢ πρό αἰῶνων Σοφία, Ζωή, Ἄγιασμός, Δύναμις, τό Φῶς, τό ἀληθινόν· παρ' οὗ τό Πνεῦμα, τό τῆς υἰοθεσίας χάρισμα, ὁ ἀρραβὼν τῆς μελλούσης κληρονομίας, ἢ ἀπαρχὴ τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν, ἢ ζωοποιός δύναμις, ἢ πηγὴ τοῦ ἀγιασμοῦ, παρ' οὗ πᾶσα κτίσις λογική τε καί νοερά, δυναμουμένη σοί λατρεῖ καί σοί τήν αἰδίον ἀναπέμπει δοξολογίαν, ὅτι τά σύμπαντα δοῦλα σά. Σέ γάρ αἰνοῦσιν Ἄγγελοι, Ἀρχάγγελοι, Θρόνοι, Κυριότητες, Ἀρχαί, Ἐξουσίαι, Δυνάμεις, καί τά πολυόμματα Χερουβεὶμ· σοί παρίστανται κύκλῳ τά Σεραφεὶμ, ἕξ πτέρυγες τῷ ἐνί, καί ἕξ πτέρυγες τῷ ἐνί, καί ἕξ πτέρυγες τῷ ἐνί, καί ταῖς μὲν δυσὶ κατακαλύπτουσι τά πρόσωπα ἑαυτῶν, ταῖς δυσὶ δέ τοὺς πόδας, καί ταῖς δυσὶ πετόμενα κέκραγεν ἕτερον πρὸς τό ἕτερον ἀκαταπαύστοις στόμασιν, ἀσιγήτοις δοξολογίαις.

Ὁ ἱερεύς ἐκφώνως·

Τόν ἐπινίκιον ὕμνον ἄδοντα, βοῶντα, κεκραγόντα καί λέγοντα.

Ὁ χορός τό: Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος, Κύριος Σαβαώθ, κ.λπ.

Ἐνταῦθα ὁ ἱερεύς ἢ ὁ διάκονος λαβὼν τόν ἀστερίσκον ἐκ τοῦ δισκαρίου, καί ποιήσας τύπον

Σταυροῦ ἐπ' αὐτοῦ θέτει αὐτόν ἐπὶ τῶν καλυμμάτων.

Ὁ ἱερεύς μυστικῶς·

Μετά τούτων τῶν μακαρίων Δυνάμεων, Δέσποτα φιλόανθρωπε, καί ἡμεῖς οἱ ἁμαρτωλοὶ βοῶμεν, καί λέγομεν· Ἄγιος εἶ ὡς ἀληθῶς καί πανάγιος, καί οὐκ ἐστὶ μέτρον τῇ μεγαλοπρεπείᾳ τῆς ἀγιωσύνης σου, καί ὅσιος ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ὅτι ἐν δικαιοσύνῃ καί κρίσει ἀληθινῇ πάντα ἐπήγαγες ἡμῖν· **πλάσας γάρ τόν ἄνθρωπον, χοῦν λαβὼν ἀπὸ τῆς γῆς**, καί εἰκόνι τῇ σῇ, ὁ Θεός, τιμήσας, τέθεικας αὐτόν ἐν τῷ Παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, ἀθανασίαν ζωῆς καί ἀπόλαυσιν αἰώνων ἀγαθῶν, ἐν τῇ τηρήσει τῶν ἐντολῶν σου, ἐπαγγειλάμενος αὐτῷ· ἀλλὰ παρακούσαντα σοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, τοῦ κτίσαντος αὐτόν, καί τῇ ἀπάτῃ τοῦ ὄφρου ὑπαχθέντα, νεκρωθέντα τε τοῖς οἰκείοις αὐτοῦ παραπτώμασιν, **ἔξωρισας αὐτόν ἐν τῇ δικαιοκρίσει σου**, ὁ Θεός, ἐκ τοῦ Παραδείσου εἰς τόν κόσμον τοῦτον καί ἀπέστρεψας εἰς τήν γῆν, ἐξ ἧς ἐλήφθη, οἰκονομῶν αὐτῷ τήν ἐκ παλιγγενεσίας σωτηρίαν, **τήν ἐν αὐτῷ τῷ Χριστῷ σου**. Οὐ γάρ ἀπεστράφης τό πλάσμα σου εἰς τέλος, ὃ ἐποίησας, Ἄγαθέ, οὐδέ ἐπελάθου ἔργου χειρῶν σου, ἀλλ' ἐπισκέψω πολυτρόπως διὰ σπλάγχνα ἐλέους σου· Προφήτας **ἔξαπέστειλας**· ἐποίησας δυνάμεις διὰ τῶν Ἁγίων σου, τῶν καθ' ἐκάστην γενεάν εὐαρεστησάντων σοι· **ἐλάλησας ἡμῖν διὰ στόματος τῶν δούλων σου τῶν Προφητῶν, προκαταγγέλων ἡμῖν τήν μέλλουσαν ἔσεσθαι σωτηρίαν** νόμον ἔδωκας εἰς βοήθειαν· Ἄγγελους ἐπέστησας φύλακας. Ὅτε δέ ἦλθε τό πλήρωμα τῶν καιρῶν, ἐλάλησας ἡμῖν ἐν αὐτῷ τῷ Υἱῷ σου δι' οὗ καί τοὺς αἰῶνας ἐποίησας· ὅς, ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης σου, καί χαρακτήρ τῆς ὑποστάσεώς σου, φέρων τε τά πάντα τῷ ῥήματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, οὐχ ἄρπαγμόν ἠγήσατο τό εἶναι ἴσα σοί τῷ Θεῷ καί Πατρί· ἀλλὰ Θεός ὢν προαιώνιος, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καί τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· καί ἐκ Παρθένου ἁγίας σαρκωθείς ἐγένωσεν ἑαυτόν, μορφὴν δούλου λαβὼν, σύμμορφος γενόμενος τῷ σώματι τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν, ἵνα ἡμᾶς συμμόρφους ποιήσῃ τῆς εἰκόνος τῆς δόξης αὐτοῦ. Ἐπειδὴ γάρ δι' ἀνθρώπου ἢ ἁμαρτία εἰσῆλθεν εἰς τόν κόσμον, καί διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ θάνατος, ἠϋδόκησεν ὁ μονογενής σου Υἱός, ὁ ὢν ἐν τοῖς κόλποις σοῦ τοῦ

Θεοῦ καὶ Πατρὸς, γενόμενος ἐκ γυναικός, τῆς ἁγίας Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, γενόμενος ὑπὸ νόμον κατακρῖναι τὴν ἁμαρτίαν ἐν τῇ σαρκί αὐτοῦ· ἵνα οἱ ἐν τῷ Ἀδάμ ἀποθνήσκοντες ζωοποιηθῶσιν ἐν αὐτῷ τῷ Χριστῷ σου· καὶ ἐμπολιτευσάμενοι τῷ κόσμῳ τούτῳ δούς προστάγματα σωτηρίας, ἀποστήσας ἡμᾶς τῆς πλάνης τῶν εἰδώλων, προσήγαγε τῇ ἐπιγνώσει σοῦ τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, κτησάμενος ἡμᾶς ἑαυτῷ λαόν περιούσιον, βασιλείον ἱεράτευμα ἔθνος ἅγιον· καὶ καθάρισας ἐν ὕδατι, καὶ ἁγιάσας τῷ Πνεύματι τῷ ἁγίῳ, ἔδωκεν ἑαυτὸν ἀντάλλαγμα τῷ θανάτῳ, ἐν ᾧ κατειχόμεθα πεπραμένοι ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν· καὶ κατελθὼν διὰ τοῦ Σταυροῦ εἰς τὸν Ἄδην, ἵνα πληρώσῃ ἑαυτοῦ τὰ πάντα, ἔλυσε τὰς ὀδύνας τοῦ θανάτου· καὶ ἀναστὰς τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, καὶ ὁδοποιήσας πᾶσιν σαρκί τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν, (καθότι οὐκ ἦν δυνατὸν κρατεῖσθαι ὑπὸ τῆς φθορᾶς τὸν ἀρχηγόν τῆς ζωῆς), ἐγένετο ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων, πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, ἵνα ἢ αὐτός τὰ πάντα ἐν πᾶσι πρωτεύων· καὶ ἀνελθὼν εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἐκάθησεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλοσύνης σου ἐν ὑψηλοῖς· ὅς καὶ ἤξει ἀποδοῦναι ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ. Κατέλιπε δὲ ἡμῖν ὑπομνήματα τοῦ σωτηρίου αὐτοῦ Παύλους, ταῦτα, ἃ προτεδείκαμεν, κατὰ τὰς αὐτοῦ ἐντολάς· μέλλον γὰρ ἐξιέναι ἐπὶ τὸν ἐκούσιον, καὶ ἀοίδιμον, καὶ ζωοποιόν αὐτοῦ θάνατον, τῇ νυκτί, ἢ παρεδίδου ἑαυτὸν ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς, λαβὼν ἄρτον ἐπὶ τῶν ἁγίων αὐτοῦ καὶ ἀχράντων χειρῶν, καὶ ἀναδείξας σοὶ τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ, καὶ εὐχαριστήσας, εὐλογήσας, ἁγιάσας, κλάσας·

Ὁ ἱερεὺς ἐκφώνως·

Ἔδωκε τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ Μαθηταῖς καὶ Ἀποστόλοις εἰπὼν·

Λάβετε, φάγετε, τοῦτό μου ἐστὶ τὸ Σῶμα τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλόμενον, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

Ὁ χορὸς τό, ἀμήν·

Ὁ ἱερεὺς μυστικῶς·

Ὁμοίως καὶ τὸ ποτήριον, ἐκ τοῦ γεννήματος τῆς ἀμπέλου λαβὼν, κεράσας, εὐχαριστήσας, εὐλογήσας, ἁγιάσας·

Ὁ ἱερεὺς ἐκφώνως·

Ἔδωκε τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ Μαθηταῖς καὶ Ἀποστόλοις εἰπὼν·

Πίετε ἐξ αὐτοῦ, πάντες, τοῦτό ἐστὶ τὸ Αἷμά

μου, τὸ τῆς καινῆς Διαθήκης, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν καὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

Ὁ χορὸς τό, ἀμήν·

Ὁ ἱερεὺς μυστικῶς·

Τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν· ὁσάκις γὰρ ἂν ἐσθίητε, τὸν Ἄρτον τοῦτον, καὶ τὸ Ποτήριον τοῦτο πίνητε, τὸν ἐμὸν θάνατον καταγγέλλετε καὶ τὴν ἐμὴν Ἀνάστασιν ὁμολογεῖτε. Μνησθέντες οὖν Δέσποτα, καὶ ἡμεῖς τῶν σωτηριῶν αὐτοῦ Παθημάτων, τοῦ ζωοποιοῦ Σταυροῦ, τῆς τριημέρου Ταφῆς, τῆς ἐκ νεκρῶν Ἀναστάσεως, τῆς εἰς οὐρανοὺς ἀνόδου, τῆς ἐκ δεξιῶν σοῦ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς Καθέδρας, καὶ τῆς ἐνδόξου καὶ φοβερᾶς δευτέρας αὐτοῦ παρουσίας·.

Ἐξ ἀφορμῆς τῶν ἀνωτέρω εὐχῶν καὶ μέτῃν εὐκαιρίαν πού θίγεται αὐτὸ τὸ θέμα περὶ ἀνθρωπομορφικῶν ἐκφράσεων εἰς τὰ λειτουργικὰ κείμενα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅτι τόσο εἰς τὰς ἐν λόγῳ ἀνωτέρω εὐχὰς καθὼς καὶ εἰς πάρα πολλὰς ἄλλας τῶν θείων λειτουργιῶν, τοῦ Μεγ. Βασιλείου, τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσσοστόμου, τοῦ Ἁγ. Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου, τῆς Προηγιασμένης, τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου, Μάρκου τοῦ Εὐαγγελιστοῦ καὶ ἄλλων πολλῶν ὅσων ἔχουν διασωθῆ, εἰς διάφορα σημεία, οἱ Ἅγιοι διὰ τῶν εὐχῶν αὐτῶν, ἀπευθύνονται πρὸς τὸν Θεὸν ἀνθρωπομορφικῶς μέ ΣΥΜΒΟΛΙΚΗΝ ἔννοιαν.

Ἐπὶ πλέον ὡς εἶναι γνωστὸν ἐκτὸς τῶν λειτουργικῶν κειμένων καὶ εἰς ὅλα τὰ ἄλλα βιβλία τῶν καθ' ἡμέραν ἀκολουθιῶν τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως: Ἡ Παρακλητική, τὰ Μηναῖα, τὸ Τριῶδιον, τὸ Πεντηκοστάριον, τὸ Μέγα Ὡρολόγιον κ.λπ., ὑπάρχει πλῆθος ἀνθρωπομορφικῶν ἐκφράσεων περὶ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, ἀγγέλων, ψυχῶν, δαιμόνων, παραδείσου, κολλάσεως, Δευτέρας Παρουσίας, τῆς εἰς Ἄδην Καθόδου τοῦ Χριστοῦ, κ.λπ., ἐνῶ ὅλα αὐτὰ ἀνήκουν εἰς τὸν αἰὸν πνευματικὸν καὶ ἀσώματον μεταφυσικὸν κόσμον

καί εἶναι ἀδύνατον νά περιγραφοῦν ὑλικῶς μέ εἰκόνες ἀνθρώπινες ἢ ἄλλες ἀντίστοιχες.

Ἐπί πλέον ἀκόμη καί εἰς ὀλόκληρον τήν ΑΓΙΑΝ ΓΡΑΦΗΝ, Παλαιάν καί Καινήν Διαθήκην ὑπάρχει πλῆθος *ἀνθρωπομορφικῶν* ἐκφράσεων τοῦ Θεοῦ πρὸς τόν ἄνθρωπον καί τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τόν Θεόν, ὅπως:

“*Ἐκ γαστροῦ πρό Ἐωσφόρου ἐγέννησά σε*”. (Ψαλμ. 109, 3)

“*Δεῦτε καταβάντες καί συγγέωμεν ἐκεῖ τήν γλώσσαν αὐτῶν...*”. (Γέν. ΙΑ', 7).

“*λέγει Κύριος· ὁ οὐρανός μοι θρόνος, ἡ δέ γῆ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν μου*”, (Ἡσαΐα 66,1).

“...Καί ἤκουσαν τῆς φωνῆς Κυρίου τοῦ Θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τό δειλινόν καί ἐκρύβησαν ὅ τε Ἀδάμ καί ἡ γυνή αὐτοῦ ἀπό προσώπου Κυρίου τοῦ Θεοῦ...” (Γέν. Γ' 8).

“*Αἱ χεῖρες σου ἐποίησάν με καί ἔπλασάν με συνέτησόν με καί μαθήσομαι τάς ἐντολάς σου*”. (Ψαλ. 118, 73).

“*Ἀνοίξαντός σου τήν χεῖρα τά σύμπαντα πλησθήσονται χρηστότητος, ἀποστρέψαντος δέ σοῦ τό πρόσωπον ταρχθήσονται*” (Ψαλμός 103, 28-29).

Ὁ Θεός ἐμφανισθεῖς εἰς τόν πατριάρχην Ἰακώβ ἐπάλεψεν μετ' αὐτοῦ, *ὡς ἄνθρωπος*, ὄλην τήν νύκταν, κατὰ τήν πρωΐαν δέ τοῦ εἶπεν ὁ Θεός;

“...οὐ κληθήσεται ἔτι τό ὄνομά σου Ἰακώβ, ἀλλ' Ἰσραήλ ἔσται τό ὄνομά σου, ὅτι ἐνίσχυσας μετὰ Θεοῦ καί μετ' ἀνθρώπων δυνατός ἔση... καί ἐκάλεσεν Ἰακώβ τό ὄνομα τοῦ τόπου ἐκείνου, *Εἶδος Θεοῦ, εἶδον γάρ Θεόν πρόσωπον πρὸς πρόσωπον καί ἐσώθη μου ἡ ψυχή*” (Γένεσ. ΛΒ' 22-30).

Ὁ ἴδιος λοιπόν ὁ Θεός ἐνεφανίσθη πολλάκις ὡς ἄνθρωπος καί εἰς ἄλλα πολλά ὄραματα, πατριαρχῶν, προφητῶν, ἀποστόλων καί ἁγίων.

Εἰς τόν Ἰορδάνην ὅπως γνωρίζομεν κατὰ τήν Βάπτισιν τοῦ Χριστοῦ τό

ΠΝΕΥΜΑ τό ΑΓΙΟΝ κατῆλθε *ὡς περιστέρα* ἐνῶ εἶναι Θεός ἄυλος ἀσώματος ἀπερίγραπτος καί πανταχοῦ παρών.

Βλέπομεν λοιπόν ὅτι ὀλόκληρος ἡ ΑΓΙΑ ΓΡΑΦΗ παρουσιάζει τόν Θεόν δι' ὄραμάτων *ἀνθρωπομορφικῶς*, καί ὁμιλοῦντα ὡς ἄνθρωπος, ἀφοῦ καί ὁ ἴδιος ὁ Θεός ἐμφανίζεται ὡς ἄνθρωπος, ΣΥΜΒΟΛΙΚΑ καί ΕΙΚΟΝΙΚΑ. Ἐπίσης οἱ προφῆται καί οἱ Ἀπόστολοι καί οἱ Ἅγιοι ἀπευθύνονται πρὸς τόν Θεόν *ἀνθρωπομορφικῶς* ὅπως εἶδομεν εἰς τάς εὐχάς τοῦ Μεγ. Βασιλείου καί δέν ὑπάρχει κίνδυνος νά ὀδηγηθῶμεν εἰς τήν εἰδωλολατρείαν, διατί λοιπόν νά ὑπάρχει κίνδυνος ἀπό τήν ΕΙΚΟΝΑ τῆς ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ καθὼς καί τόν εἰκονισμόν ὄλων τῶν ὄραμάτων καί ὀπτασιῶν καί ὀνείρων, νά εἰδωλολατρίσωμεν ὅπως λέγουν οἱ εἰκονομάχοι;

Ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός συνεχῶς ὁμιλεῖ *ἀνθρωπομορφικῶς* περὶ τοῦ Πατρός του, περὶ τῆς αἰωνίου ζωῆς, περὶ τῆς Ἐκκλησίας, περὶ τῆς Κρίσεως κ.λπ. μέ πλῆθος παραβολῶν λαμβάνων εἰκόνας ἀπό τόν κόσμον αὐτόν διὰ νά μᾶς ὀμιλήσῃ διὰ τόν ἄυλον πνευματικόν ἀσώματον μεταφυσικόν καί ἀπερίγραπτον κόσμον, διότι ὁ παρών ὑλικός κόσμος εἶναι εἰκὼν τοῦ ἀοράτου καί ἀύλου μεταφυσικοῦ κόσμου.

Ἐάν μᾶς ὀδηγῇ ἡ εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος εἰς τήν εἰδωλολατρείαν τότε καί ὄλα τά λειτουργικά βιβλία τῆς Ἐκκλησίας μας καί ὀλόκληρος ἡ *Ἁγία Γραφή*, πρωτίστως μᾶς ὀδηγοῦν *ὅ μὴ γένοιτο* εἰς τήν εἰδωλολατρείαν ὀπότε πρέπει μαζί μέ τίς εἰκόνες νά καταστρέψωμεν ὄλα τά βιβλία αὐτά καί τήν Ἁγία Γραφή; Μὴ γένοιτο!!!

Ἰδού πού ὀδηγοῦσεν ὁ ἄθεος Θεομάχος καί Ἐκκλησιομάχος μηχανισμός τῶν Αἰρεσιάρχων καί Νεοεικονομάχων αἰρετικῶν.

Ὁ Θεός ὁμως σώζει τήν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΑΥΤΟΥ διότι ὅπως μᾶς εἶπεν: “*καί πύλαι ἄδου (τῶν αἰρετικῶν) οὐ κατισχύσουσιν Αὐτῆς*” (Ματθ. ΙΣ', 18).

**Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ
ΔΗΛΑΔΗ ΤΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ ΤΩΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΣΤΕΦΑΝΩΝΕΙ ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΟΥΣ
ΚΑΙ ΧΕΙΡΟΤΟΝΕΙ “ΙΕΡΕΙΣ ΚΑΙ ΑΡΧΙΕΡΕΙΣ” ΓΥΝΑΙΚΕΣ
(βλ. κατωτέρω έφημερίδα “ΑΘΗΝΑΪΚΗ” 5.9.98, Νέον Ήμερ.)**

Είς τό Π.Σ.Ε. τοῦ οἰκουμενισμοῦ συμμετέχουν καί εἶναι ἰδρυτικά μέλη αὐτοῦ τά λεγόμενα πατριαρχεῖα καί αἱ αὐτοκέφαλοι ἐκκλησίαι:

Τά “Πατριαρχεῖα”:

Κων/λεως, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας, Ἱεροσολύμων, Ρωσσίας, Σερβίας, Βουλγαρίας, Ρουμανίας.

“Ἐκκλησίαι” αὐτοκέφαλοι:

Ἑλλάδος, Κύπρου, Ἀλβανίας, Τσεχίας κ.λπ. Σημειωτέον ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καί τό οἰκουμενικόν πατριαρχεῖον καθὼς καί τά ὑπολοιπα εἶναι ὄχι ἀπλῶς μέλη ἀλλά ἰδρυτικά μέλη, δηλαδή ἰδρυταί τοῦ ἀντιχρίστου Π.Σ.Ε. ἦτοι τοῦ ἀθέου οἰκουμενισμοῦ.

Ὡς γνωστόν τό Π.Σ.Ε. ἰδρύθη ὑπό τῶν ἀνωτέρω

τόν Αὔγουστον, (22 Αὔγουστου - 4 Σεπτεμβρίου) τοῦ ἔτους 1948.

Οἱ κύριοι οἰκουμενισταί Βαρθολομαῖος καί Χριστόδουλος καί οἱ λοιποὶ αἰρετικοὶ δέν ἔχουν καμίαν σχέσιν μέ τήν ἀληθῆ ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ ἦτοι τήν ΓΝΗΣΙΑΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ.

Οἱ αἰρετικοὶ Βαρθολομαῖος, Χριστόδουλος καί οἱ σύν αὐτοῖς ὡς “σύσσωμοι” μέ τά μέλη τοῦ Παγκ. Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν κατά τήν αἰρετική Ἐγκύκλιον τοῦ 1920 θά πρέπει νά τοὺς μιμηθοῦν ὡς προοδευτικοὶ καί σύγχρονοι ποῦ εἶναι. Ὁ κοινός νοῦς λέει: “Πές μου τόν φίλον σου νά σοῦ πῶ ποιός εἶσαι”.

ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΕ, ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΕ & ΣΙΑ, Η ΣΕΙΡΑ ΣΑΣ...

ΣΟΚ: «Μάθημα» διαστροφῆς ἀπό μάνα σε δεκάχρονη ΣΕΛ. 13

Στον Ἅγιο Σώστη, στη Συγγρού

ΑΘΗΝΑΪΚΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 5 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1998 - ΠΕΡΙΟΔΟΣ 4η - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 423 - ΔΡΧ. 200 - ΕΚΔΟΤΗΣ- ΓΕΝ. Δ/ΝΤΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗΣ

ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΣ ΝΑ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΤΟΥΝ Στο Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν

Γάμοι ομοφυλόφιλων



Τὸν Ὁ. Μουρατζοπούλη

ΦΛΩΡΙΝΑΙΟΙ ἢ ΣΕΡΑΦΕΙΜΙΚΟΙ; (ἢ Θεοφιλικοί);

Εἶναι καιρός πλέον ἢ μάλλον θά ἔπρεπε ἀπό ἐτῶν, καί συγκεκριμένως ἀπό τό 1960 ἡ προσωνυμία “Φλωριναῖοι, φλωρινικοί ἢ Χρυσόστομικοί” διά τούς δεκατριμερίτας παλαιοημερολογίτας ἐν Ἑλλάδι νά εἶχε ἀλλάξη διά τῆς νεωτέρας καί πλέον οὐσιαστικῆς “ΣΕΡΑΦΕΙΜΙΚΟΙ”.

Ὡς γνωστόν τήν προσωνυμίαν “Φλωριναῖοι” τήν προσέλαβον ἐπειδή ἠκολούθησαν τόν πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομον ἀποδεχθέντες τās θεωρίας: “Δυνάμει καί Ἐνεργείᾳ”, ἢ ὅτι οἱ παλαιοημερολογίται δέν εἶναι Ἐκκλησία ἀλλά φρουρά ἢ ἕνα ΚΙΝΗΜΑ ἢ τό καθαρὸν αἷμα μέσα στήν κρατική νεοημερολογίτικη ἐκκλησία ἡ ὁποία εἶναι Ταμειοῦχος τῆς Θείας Χάριτος. Ἡ ὅτι θά περιμένωμεν μίαν πανορθόδοξον Σύνοδον καί θά δεχθῶμεν ὅτι ἀποφασίσει ἢ τό νέο ἢ τό παλαιό ἡμερολόγιον, καί ὅτι ἐγώ δέν πρόκειται νά χειροτονήσω εἰς τήν ζωὴν μου Ἐπίσκοπον.

Ἐπίσης ὁ Δημητριάδος Γερμανός καί ὁ πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομος δι’ αἰτήσεων των πρὸς τό Ὑπουργεῖον Παιδείας καί Θρησκευμάτων τό 1935 καί τό 1938, ἐζήτησαν ὅπως δεχθῶν τās αἰτήσεις των καί τούς ἀποκαταστήσουν εἰς τās Μητροπόλεις των (τοῦ νέου ἡμερολογίου).

Τό 1952 δι’ ἐπίσημου πρακτικοῦ παραιτήθηκαν ἀπό ἀρχηγοί τοῦ παλαιοῦ ἡμερολογίου καί τό ὁποῖον ὑπάρχει εἰς τό Ὑπουργεῖον Παιδείας καί ἔδημοσιεύθη περιλήψις εἰς τās Ἀθηναϊκάς Ἐφημερίδας.

Τέλος τό 1955 ὁ πρ. Φλωρίνης ἀπέθανε καί ἐτάφη χωρὶς νά ἀφήσῃ ἐπισκόπους εἰς τās τάξεις τῶν ὁπαδῶν του, καίτοι οἱ περὶ τόν Φλωρίνης Χρυσόστομον ἦσαν 4 ἐπίσκοποι, παραδίδοντες αὐτούς εἰς τήν χράνην τῆς σχισματοαιρετικῆς Ἐκκλησίας τοῦ νέου ἡμερολογίου.

Οἱ τέσσερις τότε Ἐπίσκοποι οἱ ὁποῖοι δέν ἔχειροτόνησαν ἐπισκόπους ἦσαν:

1. Ὁ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος,
2. ὁ Κυκλάδων Γερμανός Βαρυκόπουλος,
3. ὁ Μεγαρίδος Χριστόφορος Χατζῆς καί
4. ὁ Διαυλείας Πολύκαρπος Λιώσης.

Ἐξ αὐτῶν, ὁ Κυκλάδων Γερμανός πέθανε τό 1951, οἱ δύο, Μεγαρίδος Χριστόφορος καί Διαυλείας Πολύκαρπος δι’ αἰτήσεων των πρὸς τήν νεοημερολογίτικὴν Ἐκκλησίαν, τόν Μάρτιον τοῦ 1953, ἐγένοντο δεκτοί ὡς ἐπίσκοποι καί ἀπεκαταστάθησαν εἰς ἐπισκοπὰς τοῦ νέου ἡμερολογίου. Ὁ δέ πρ. Φλωρίνης Χρυσόστομος ἀπέθανε στίς 7.9.1955 καί οὕτω οἱ περὶ τόν Φλωρίνης ὁπαδοί κατέστησαν ἀκέφαλοι καί χωρὶς ἐπίσκοπον, ὅπως τό εἶχε δημοσιεύσει τό 1945.

Ὅλαι αἱ ἀνωτέρω κακόδοξαι αἰρετικαί θεωρίαι τοῦ Δημητριάδος Γερμανοῦ, πρ. Φλωρίνης Χρυσό-

στόμου καί τῶν λοιπῶν ὁπαδῶν των, τούς ἐμφυτεύθησαν εἰς τήν ψυχὴν των καί ἐπίστευσαν ὅτι εἶναι: “Ἐνα Κίνημα”, ἢ “ἔνωσις προσώπων”, ἢ “μία ομάδα ἀνθρώπων”.

Ποτέ ὁμως δέν ἐπίστευσαν ὅτι εἶναι μέλη τῆς Μίας Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας ἣτοι τῆς Γνησίας Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας, ἀλλά μέλη ἑνός ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ.

Δι’ αὐτό ἐπειδή ὁ ἐναπομένεινς τελευταῖος πρῶν Φλωρίνης Χρυσόστομος δέν τούς ἄφησε ἐπίσκοπον διότι δέν ἐπίστευε ὅτι ἀνήκει εἰς τήν Γνησίαν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν ἀλλά εἰς τόν οἰκουμενισμόν τοῦ νέου ἡμερολογίου δέν δικαιοῦνται νά ἀποκαλοῦνται Φλωριναῖοι ἀλλά ΣΕΡΑΦΕΙΜΙΚΟΙ, καί ἰδοὺ διατί:

Μετά τόν θάνατον τοῦ πρῶν Φλωρίνης ἐπὶ (5) ἔτη ἦσαν ἀκέφαλοι. Ἐπειτα ἀπό περιπετειώδεις ἐνέργειες οἱ ὁπαδοί του προσέφυγαν εἰς τούς ἐν Ἀμερικῇ Ρώσσους τῆς διασποράς, οἵτινες ἠρνήθησαν ἐγγράφως νά τούς χειροτονήσουν ἐπίσκοπον.

Κατόπιν εἶδρον καί ἔπεισαν κάποιον Σεραφεῖμ, Ρώσσον ἐπίσκοπον, ὅστις συλλειτουργοῦσεν μέ τούς νεοημερολογίτας καί ἕναν ἀκόμη νεοημερολογίτην δεσπότην, τόν Ρουμάνον Θεόφιλον, οἱ ὁποῖοι κρυφά καί χωρὶς τήν γνώμην τῆς Συνόδου ἐχειροτόνησαν τόν Ἀρχιμανδρίτην Ἀκάκιον (Παπᾶ) καί τόν “κάνανε δεσπότη”. Παρόντες ἦσαν (10) περίπου ἄτομα.

Κατόπιν ὁ Σεραφεῖμ τοῦ ἔδωκεν ἕνα χαρτί, γράφοντας “ὅτι τόν ἔκανε δεσπότη”, χωρὶς τήν γνώμην τῆς Συνόδου καί τό ὑπέγραψεν μόνος του!!!

Ὁ ἄλλος δεσπότης ἀρνήθηκε νά τό ὑπογράψῃ.

Μέ αὐτόν τόν τρόπον ἀπέκτησαν “δεσπότη” καί ἄν, ἢ, ἀπό νεοημερολογίτας, χειροτονία “ἐπισκόπου” θεωρεῖται, ὀρθόδοξος διατί δέν πῆγαιναν στήν νεοημερολογίτικὴν Σύνοδον τῆς Ἑλλάδος ἢ στόν Ἀθναγόρα καί στόν Ἰάκωβον Ἀμερικῆς;

Ποία ἡ διαφορά μεταξύ Νεοημερολογιτῶν Ἀθναγόρα, Ἰακώβου καί Ρώσων (Σεραφεῖμ & Θεοφίλου), ἀφοῦ ὅλοι αὐτοί συλλειτουργοῦσαν καί εἶχον κανονικὴν ἐπικοινωνίαν μεταξύ των, ὅπως ἀναφέρει τό ἐπίσημον ἐγγράφον τῆς Ρωσικῆς Συνόδου, μέ ἀρ. Πρωτ. 3/50/1296 Σεπτεμβρίου 1961 ;;;!!!

Αὕτη εἶναι ἡ ἱστορία ἀποκτήσεως “Νεοημερολογιτικῆς Διαδοχῆς” καί ὄχι ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΔΟΧΗΣ, τῶν ὁπαδῶν τοῦ πρ. Φλωρίνης οἱ ὁποῖοι πρέπει νά ὀνομάζωνται ΣΕΡΑΦΕΙΜΙΚΟΙ.

Αὐτό εἶναι τό ἀποτέλεσμα καί τό ΑΔΟΞΟΝ ΤΕΛΟΣ τοῦ Φλωρινικοῦ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ διότι δέν ἐπίστευσαν ὅτι εἶναι μέλη τῆς ΓΝΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

ΚΑΤΑΡΓΕΙΤΑΙ Ο ΟΡΚΟΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΚΗΝ ΑΠΟΦΑΣΙΝ 2601/98 ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

“Εγώ δέ λέγω ὑμῖν μή ὀμῶσαι ὄλως” (Ματ. Ε΄ 34)

Ἐπιτέλους μέ τήν ιστορικὴν ἀπόφασιν (ὑπ’ ἀρ. 2601/98) τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καταργεῖται ὁ ὄρκος ὁ ὁποῖος ἐταλαιπώρησεν τήν συνείδησιν ἀμετρήτων Χριστιανῶν οἱ ὁποῖοι καί μή θέλοντες ὠδηγοῦντο ἐνώπιον τοῦ δικατηρίου καί πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀλήθειας αὐτῶν τά ὁποῖα θά κατετίθεντο ὑποχρεῶντο νά ὀρκίζωνται θέττοντες τήν χεῖραν των ἐπὶ τοῦ θείου καί ἱεροῦ Εὐαγγελίου, λέγοντες: “ὀρκίζομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ νά εἶπω εὐσυνειδήτως ὅλην τήν ἀλήθειαν καί μόνον τήν ἀλήθειαν χωρίς νά προσθέσω οὔτε νά ἀποκρύψω τι”.

Πῶς ὁ ὀρκιζόμενος θά ἔλεγεν τήν ἀλήθειαν ἀφοῦ ἡ πρώτη παρανομία του ἦτο ὅτι ὁ ἴδιος διὰ τῆς ὀρκίσεως παρέβαινε τήν ἐντολήν τοῦ ἰδίου τοῦ Θεοανθρώπου καί νομοθέτου Ἰησοῦ Χριστοῦ ὅστις διὰ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου του ἐπὶ τοῦ ὁποίου θά ὠρκίζετο ὁ μάρτυς τοῦ ἀπαγορεύει νά ὀρκισθῆ εἰς τό πέμπτον κεφάλαιον τοῦ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου, (Ματθ. Ε΄ 34);

Πόσο ἀληθινή θά εἶναι ἡ κατάθεσις τοῦ μάρτυρος ὅταν ὁ ἴδιος δέν πειθαρχεῖ στά λόγια τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου; Πόση ἀξιοπιστία δύναται νά ἔχη μία τέτοια εἴδους κατάθεσις;

Ἐπί πλέον ὅταν εἰς πάντας εἶναι γνωστόν ὅτι οἱ ψευδομάρτυρες εἶχαν καταστήσει ἐπάγγελμα τήν οἰανδήποτε κατάθεσιν καί ἀνέμενον ἔξωθεν τῶν δικαστηρίων διὰ νά εὔρουν “ἐργασία” ψευδομαρτυρίας!!!;;;

Πῶς νά ὀρκισθῆς ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου ὅταν ὁ ἴδιος ὁ Νομοθέτης καί Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός ἀπαγορεύει τόν ὄρκον λέγων:

“Εγώ δέ λέγω ὑμῖν μή ὀμῶσαι ὄλως” (Ματθ. Ε΄ 34), καί συνεχίζων συμπληρώνει:

“...ἔστω δέ ὁ λόγος ὑμῶν ναι ναι, οὐ, οὐ, τό περισσόν τούτων ἐκ τοῦ πονηροῦ ἐστίν...” (Ματθ. Ε΄ 37).

Τήν ἐν λόγῳ ιστορικὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας προκάλεσεν ὁ Κων/νος Θεοσχάρης, ἀπόφοιτος τοῦ τμήματος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ὅστις προσέφυγεν πρὸς αὐτό ζητῶν νά ἀκυρωθῆ ἡ ἀπόφασις τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς διὰ τῆς ὁποίας δέν τοῦ ἐδίδετο τό πτυχίον ἐπειδὴ ἠρνεῖτο νά ὀρκισθῆ εἰς τό Θεῖον καί Ἱερόν Εὐαγγέλιον.

Εἰς τήν συνέχειαν ἀναδημοσιεύομεν ἀπό τήν ἐφημερίδαν “Ἀκρόπολις” τήν σχετικὴν εἶδησιν τῆς 19.6.98.

ΚΑΤΑΡΓΕΙΤΑΙ Ο ΟΡΚΟΣ

*Τὴν ἀπόφασιν τοῦ ΣτΕ προκάλεσε φοιτητής,
πού δῆλωσε κώλυμα συνείδησης*

Καταργεῖται ὁ ὄρκος γιὰ ὅσους προβάλλουν λόγους θρησκευτικῆς συνείδησης καί, ἀντ’ αὐτοῦ, μποροῦν νά ἐπικαλοῦνται τήν τιμὴ καί τὴ συνείδησή τους, σύμφωνα μέ τήν ὑπ’ ἀριθ. 2601/1998 ἀπόφασιν τοῦ Στ’ τμήματος, πού ἀκύρωσε πρακτικά τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, μέ τά ὁποῖα ἀρνήθηκε ἡ σχολὴ νά χορηγήσει πτυχίον στόν ἀπόφοιτο κ. Κωνσταντῖνο Θεοσχάρη.

Ὁ ἀπόφοιτος τοῦ Τμήματος Θεολογίας τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, προσέφυγε στό Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας, ζητώντας νά ἀκυρωθοῦν τά πρακτικά τοῦ προέδρου τοῦ τμήματος καί τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου τῆς σχολῆς τοῦ ἔτους 1996, μέ τά ὁποῖα ἀρνήθηκαν νά τοῦ χορηγήσουν τό πτυχίον, ἐπειδὴ δέν ἤθελε νά προβεῖ στήν ὑποχρέωσιν τῆς “καθομολόγησις”, σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ Ν. 5343/1932.

Χριστιανός ὀρθόδοξος

Ὁ προσφεύγων, παρά τό γεγονός ὅτι τυγχάνει Χριστιανός Ὀρθόδοξος, προέβαλε ὅτι γιά λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως κωλύεται νά δώσει ὄρκο. Τό ΣτΕ, ἐπικαλούμενο τά ἄρθρα 13 καί 28 τοῦ Συντάγματος καί τό ἄρθρο 9 τῆς Σύμβασης τῆς Ρώμης, ἔκρινε παράνομες τίς πράξεις τοῦ Τμήματος Θεολογίας καί τίς ἀκύρωσε.

Τό Ἀνώτατο Ἀκυρωτικό Δικαστήριο, ἐρμηνεύοντας τίς συνταγματικές διατάξεις, ἀλλά καί τίς διεθνείς συμβάσεις τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀνθρώπου, ἔκρινε ὅτι οἱ ἐπίμαχες διατάξεις τοῦ Ν. 5343/32 ἔχουν τήν ἔννοια ὅτι “ἐάν ὁ ἐπιτυχάνων εἰς τάς πτυχιακάς ἐξετάσεις, φοιτητής, ἐπικαλεσθεῖς διά δηλώσεώς του ὑποβαλλομένης ἐγκαίρως εἰς τάς ἀρμοδίας πανεπιστημιακάς ἀρχάς, λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως, κωλύοντας αὐτόν, κατά τά ἤδη ἐκτεθέντα, ὅπως προβεῖ εἰς τήν προβλεπομένην ἀπό τήν διάταξιν αὐτήν “καθομολόγησιν” ἤ ὅποια συνιστᾶ εἶδος θρησκευτικοῦ ὄρκου—πρέπει νά παρέχεται εἰς αὐτόν ἡ δυνατότης, ὅπως, ἀντί τῆς καθομολογήσεως αὐτῆς, προβαίνει κατ’ ἐπίκλησιν τῆς τιμῆς καί τῆς συνειδήσεώς του εἰς σχετικήν διαβεβαίωσιν, παραλείπων ὅμως ἐκ τοῦ κειμένου τῆς κατά τά ἄνω “καθομολογήσεως” τά στοιχεῖα ἐκεῖνα μόνον, τά ὁποῖσα συνιστοῦν, κατά τήν συνειδήσιν του, ἐπίκλησιν τοῦ Θεοῦ, τῆς διαβεβαίωσεως αὐτῆς ἐχούσης κατά τά ἐκτεθέντα τάς αὐτάς, ὡς καί ὁ θρησκευτικός ὄρκος, συνεπίας”.

Παράλληλα, τό ΣτΕ ἀναφέρει στήν ἀπόφασή του ὅτι, σύμφωνα μέ τίς συνταγματικές ἐπιταγές, ἀλλά καί τό ἄρθρο 9 τῆς Συμβάσεως τῆς Ρώμης “κατοχυρώνεται στήν Ἑλλάδα ὄχι μόνον ἡ ἐλευθερία τῆς λατρείας, ἀλλά καί τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως. Οἱ δύο αὐτές ἐλευθερίες ἀποτελοῦν εἰδικότερες ἐκδηλώσεις τοῦ ἀτομικοῦ δικαιώματος τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας.

Συνεπῶς, ἐάν ἓνα πρόσωπο (πολίτης ἢ μή), τό ὅποιο καλεῖται κατ’ ἐφαρμογή ὀρισμένης διατάξεως νόμου νά δώσει θρησκευτικό ὄρκο, δηλώσει ἐνώπιον τῆς κατά περίπτωσιν ἀρμοδίας ἀρχῆς ὅτι κωλύεται

νά δώσει τέτοιο ὄρκο γιά λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως, δηλαδή, εἴτε διότι οἱ ἀρχές τῆς θρησκείας τήν ὁποία πρεσβεύει, ὅπως αὐτό τίς ἐρμηνεύει κατά τήν ὁποία πάντως πρέπει νά δηλώσει, δέν τοῦ ἐπιτρέπουν τόν ὄρκο, εἴτε διότι δηλώνει ὅτι εἶναι ἄθεος ἢ ἄθρησκος καί συνεπῶς κωλύεται νά δώσει τόν ὄρκο αὐτόν, δικαιουῖται κατά τήν ὀρθή ἔννοια τῶν διατάξεων τοῦ Συντάγματος, ἀντί θρησκευτικοῦ ὄρκου (ὑποσχετικοῦ ἢ ἀποδεικτικοῦ), νά δώσει, ἐπικαλούμενος τήν τιμή καί τήν συνειδήσή του, ἰσότιμη, ἀπό ἄποψη συνεπειῶν, μέ τόν θρησκευτικό ὄρκο, σχετική διαβεβαίωσις περί τοῦ συγκεκριμένου ζητήματος, ἔστω καί ἂν αὐτή ἡ διαβεβαίωσις δέν προβλέπεται ἀπό τή συγκεκριμένη διάταξη.

“Ἡ τοιαύτη δέ, ὡς ἄνω δήλωσις περί τοῦ θρησκευματοῦ, τό ὁποῖον τό πρόσωπον τοῦτο πρεσβεύει ἢ περί τῆς ἀθείας ἢ ἀθρησκείας αὐτοῦ δέν ἀντιβαίνει εἰς τό ἄρθρον 13 τοῦ Συντάγματος, διότι δέν ζητεῖται μέ σκοπόν νά διωχθεῖ τό συγκεκριμένο πρόσωπον, διά τάς θρησκευτικῆς του πεποιθήσεις, οἱ ὁποῖες πρέπει, πάντως, νά εἶναι σεβαστές, ἀλλά ἀπαιτεῖται διά νά μήν ἐξαναγκασθεῖ καί προβεῖ τό συγκεκριμένο πρόσωπον εἰς ἐνέργειαν κατά παραβίασιν τῆς θρησκευτικῆς του συνειδήσεως, ἢ ὁποία πρέπει νά παραμείνει, σύμφωνα μέ τήν διάταξιν τοῦ Συντάγματος, “ἀπαραβίαστος”.

Ἐξάλλου, ἀπό τήν παράγραφον 5 τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Συντάγματος δέν συνάγεται ὅτι ἀποκλείεται εἰς τόν ἔχοντα λόγους θρησκευτικῆς συνειδήσεως νά δώσει, ἀντί θρησκευτικοῦ ὄρκου, ἀπλή, κατά τά ἄνω, διαβεβαίωσιν, διότι ἡ διάταξις αὐτή ὀρίζει ἀπλῶς, δι’ ὅσους δέχονται νά δώσουν θρησκευτικόν ὄρκον, ὅτι διά τήν ἐπιβολήν αὐτοῦ ἀπαιτεῖται νόμος, ὁ ὁποῖος ὀρίζει καί τόν τύπον αὐτοῦ καί δέν ἀνατρέπει τήν διά τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἄρθρου 13 τοῦ Συντάγματος κατοχυρούμενην ἐλευθερίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως ἐκεῖνων, οἱ ὁποῖοι ἀρνοῦνται, διά τούς ἐκτεθέντας λόγους, νά δώσουν τόν ὄρκον αὐτόν, δικαιούμενοι νά προβοῦν εἰς τήν κατά τά ἄνω διαβεβαίωσιν.

Η ΚΟΙΜΗΣΙΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

